

Námestie

Vodič motorky ukázal na nosič batožiny. „Nasad' si ju!”

Vicky sa otočila a zbadala druhú prilbu. Dala si ju na hlavu a stihla si ešte zapnúť a pevne priťahnúť bezpečnostný remienok, kým vodič zasa vyrazil.

Ulica bola pochmúrna a akoby nemala konca. Bola čoraz užšia a strašidelnejšia. Domy sa zdali naklonené dopredu a odkvapy na nich sa takmer dotýkali. Na ulici nebolo ani človečika.

„Koho vlastne prenasledujeme, slečna detektívka?” zakričal jej vodič motorky cez plece.

„Jedného chlapca, ktorý mi niečo ukradol!”

„Toho dostaneme,” sľúbil jej chlapík.

Ku koncu ulice už stáli múry domov tesne vedľa seba. Bolo medzi nimi práve toľko miesta, aby tadial' prešlo malé auto. Vodič motorky prefrčal úzkym miestom na malé námestie s fontánou uprostred. Prudko zabrzdil do oblúka ako na lyžiach. Pneumatiky sa šmykli a zapišťali na dlažbe.

Vicky sa poobzerala okolo seba. Tvora nebolo nikde vidieť. Musel sa však nachádzať v niektorom z prepychových domov, ktoré boli zoradené

vôkol námestia. Nebola iná možnosť, pretože na námestie viedla iba táto cesta.

V jednej vile sa predsa len svietilo. Na prvom poschodí Vicky rozoznala tieň, ktorý sa pohyboval po izbe. Zmeravela. Na okamih sa v osvetlenom okne objavila hlava. Nebola to ľudská hlava, ale lebka plaza.

„Aj vy ste to videli?“ spýtala sa vodiča. Ten však hľadel iným smerom a len precedil cez zuby: „Hm, čože?“

„Nič, zabudnite na to!“ povzdychla si Vicky.

Pozbierala všetku odvahu a zosadla z motorky. Pomaly podišla k domu. Naľavo a napravo od domových dverí sa týčili hrubé stĺpy. Vicky cítila mrazenie, keď videla, na akých kamenných sochách stĺpy spočívajú.

Boli to tučné žaby s mocnými svalmi a doširoka otvorenými papuľami, akoby stonali pod ťažkou ťarchou. Na hlave sa im vynímali vypuklé očíská.

Okolo stĺpov sa ovíjali kamenné hady a celkom hore Vicky rozoznala dva z kameňa vysekané leguány. Oba stáli zadnými nohami na stĺpe a predné mali položené navzájom na sebe. Tvorili striešku. Ich hlavy s ostňami a bradavicami zírali zhora na Vicky. Vyzerali tak živo, akoby mohli kedykoľvek zoskočiť a vrhnúť sa na ňu.

„Vieš, čo si myslím? Oklamala si ma!“ zahrešil vodič motorky. „Potrebovala si len zadarmo odviezť, ty malá uličnica!“ Naštartoval a uháňal preč.

Zostala sama na námestí. Vôkol nej bolo úplné ticho. Ostatné domy s tmavými oknami akoby na ňu hľadeli mŕtvymi očami.

Vicky si zatiahla zips na bunde až pod krk a ešte chvíľu sa pozerala do osvetleného obloka na

prvom poschodí. Hlava plaza sa v ňom však už neobjavila.

Pomaly kráčala pospiatky a vzdalovala sa od domu. Pohľadom stále sledovala dvere. Bála sa, že by sa mohli kedykoľvek otvoriť a ten tvor by sa cez ne vyrútil von.

Čoskoro sa musí dostať späť na ulicu. Tam sa chcela rýchlo zvrtnúť a bežať, čo jej len sily budú stačiť.

Preč, len preč! bola jej jediná myšlienka.

Vtom narazila na prekážku a počula za sebou ťažké dychčanie. Vylakane šmátrala rukami za sebou bez toho, aby sa obzrela.

Cítila kožu. Chladnú, vlhkú kožu.

Vicky skríkla.